

Nie porzucaj nadzieje...
(Pieśń IX, ks. wtóre)

1 Nie porzucaj nadzieje,
Jakoć się kolwiek¹ dzieje:
Bo nie już słońce ostatnie² zachodzi,
A po złej chwili piękny dzień przychodzi.

5 Patrzaj teraz na lasy,
Jako prze zimne czasy
Wszystkę swą krasę³ drzewa utraciły,
A śniegi pola wysoko przykryły.

Po chwili wiosna przyjdzie,
10 Ten śnieg z nienagła zyjdzie⁴,
A ziemia, skoro słońce jej zagrzeje,
W rozliczne barwy znowu się odzieje.

Nic wiecznego na świecie:
Radość się z troską plecie,
15 A kiedy jedna weźmie moc nawiętszą,
Wtenczas masz ujrzeć odmianę naprędszą.

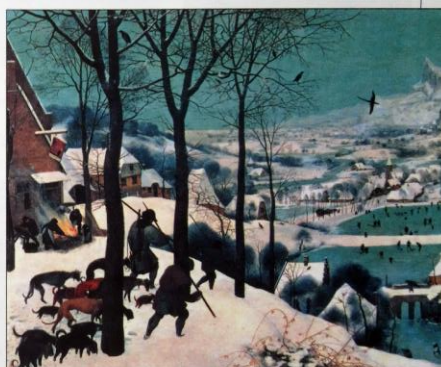
Ale człowiek zhardzieje,
Gdy mu się dobrze dzieje;
Więc też, kiedy go Fortuna omyli,
20 Wnet głowę zwiesi i powagę zmyli⁵.

Lecz na szczęście wszelakie
Serce ma być jednakie;
Bo z nas Fortuna w żywe oczy szydzi,
To da, to weźmie, jako się jej widzi.

25 Ty nie miej za stracone,
Co może być wrócone:
Siła Bóg może wywrócić w godzinie;
A kto mu kolwiek ufa, nie zaginie.

przerzutnia – przeniesienie części zdania (wyrazu lub wyrazów znaczeniowo powiązanych) do następnego wersu bądź też strofy w celu zaakcentowania wypowiedzi

Pieter Bruegel starszy,
Mysliwi na śniegu (1565)

¹ *jakoć się kolwiek* – jakkolwiek ci się
² *słońce ostatnie* – słońce po raz ostatni
³ *krasa* – uroda, wdzięk, kolor

⁴ *zyjdie* – zniknie
⁵ *zmyli* – straci